

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 25. maja 2023*

„Predhodno odločanje – Azilna politika – Skupni postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite – Direktiva 2013/32/EU – Člen 33(2)(d) – Postopek obravnave prošnje – Nedopustne prošnje – Naknadna prošnja – Prostovoljna vrnitev in odstranitev“

V zadevi C-364/22,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija) z odločbo z dne 2. marca 2022, ki je na Sodišče prispela 7. junija 2022, v postopku

J. B.,

S. B.,

F. B., ki ga zakonito zastopata J. B. in S. B.,

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi M. L. Arastey Sahún, predsednica senata, N. Wahl in J. Passer (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: N. Emiliou,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za nemško vlado J. Möller in A. Hoesch, agenta,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za Evropsko komisijo J. Hottiaux in H. Leupold, agenta,

* Jezik postopka: nemščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med J. B., S. B. in njuno hčerjo F. B. ter Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija), ker so bile njihove prošnje za azil zavržene kot nedopustne.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2004/83/ES

- 3 Člen 15 Direktive Sveta 2004/83/ES z dne 29. aprila 2004 o minimalnih standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da se jim prizna status begunca ali osebe, ki iz drugih razlogov potrebuje mednarodno zaščito, in o vsebini te zaščite (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 7, str. 96), naslovljen „Resna škoda“, ki je bil v poglavju V te direktive, naslovljenem „Pogoji, ki jih morajo izpolnjevati osebe za priznanje subsidiarne zaščite“, je določal:

„Resna škoda zajema:

(a) smrtno kazen ali usmrtitev; ali

(b) mučenje ali nehumano ali poniževalno ravnanje ali kazen prosilca v izvorni državi; ali

(c) resno in individualno grožnjo za življenje ali osebnost civilista zaradi samovoljnega nasilja v situacijah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada.“
- 4 Člen 17 navedene direktive, naslovljen „Izključitev“, je določal razloge za izključitev državljana tretje države ali osebe brez državljanstva iz upravičenosti do subsidiarne zaščite.
- 5 Člen 18 iste direktive, naslovljen „Priznanje statusa subsidiarne zaščite“, je določal:

„Države članice priznajo status subsidiarne zaščite državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki izpolnjuje pogoje za subsidiarno zaščito v skladu s poglavjema II in IV [V].“

- 6 Direktiva 2004/83 je bila razveljavljena z Direktivo 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (UL 2011, L 337, str. 9).

Direktiva 2013/32

- 7 Člen 2 Direktive 2013/32, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej direktivi:

[...]

- (b) ‚prošnja za mednarodno zaščito‘ ali ‚prošnja‘ pomeni prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito s strani države članice, ki se lahko razume kot prosilec za status begunca ali subsidiarne zaščite in ki ne zahteva izrecno druge vrste zaščite zunaj področja uporabe Direktive [2011/95];

[...]

- (e) ‚dokončna odločba‘ pomeni odločbo o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali subsidiarne zaščite na podlagi Direktive [2011/95] in zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V te direktive ne glede na to, ali je do zaključka postopka s pravnim sredstvom prosilcem dovoljeno, da ostanejo v zadevni državi članici;

[...]

- (q) ‚naknadna prošnja‘ pomeni nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito, podano po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1).“

- 8 Člen 33 Direktive 2013/32, naslovljen „Nedopustne prošnje“, v odstavku 2(d) določa:

„Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

[...]

- (d) je prošnja naknadna prošnja, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve“.

- 9 Člen 40 Direktive 2013/32, naslovljen „Naknadna prošnja“, določa:

„1. Kadar oseba, ki je zaprosila za mednarodno zaščito v državi članici, poda naknadne navedbe ali vloži naknadno prošnjo v isti državi članici, ta država članica obravnava te naknadne navedbe

ali elemente naknadne prošnje v okviru obravnavanja predhodne prošnje ali v okviru preizkusa izdane odločbe ali odločanja o pritožbi zoper izdano odločbo, če lahko pristojni organi v teh postopkih upoštevajo in obravnavajo vse elemente naknadnih navedb ali naknadne prošnje.

2. Za namene odločanja o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 33(2)(d) je naknadna prošnja za mednarodno zaščito najprej predmet predhodne obravnave o tem, ali so se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.

3. Če se v predhodni obravnavi iz odstavka 2 ugotovi, da so se pojavili novi elementi ali ugotovitve, ki pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive [2011/95], oziroma da je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve, se obravnavanje prošnje nadaljuje v skladu s poglavjem II. Države članice lahko določijo tudi druge razloge za nadaljnje obravnavanje naknadne prošnje.

[...]

Uredba Dublin III

- 10 Člen 19(3) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31; v nadaljevanju: Uredba Dublin III), določa:

„Prav tako prenehajo obveznosti, določene v členu 18(1)(c) in (d), kadar lahko država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje, ob zahtevi za ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje države članice v skladu z odločbo o vrnitvi ali odstranitvenim nalogom, ki ga je slednja izdala po umiku ali zavrnitvi prošnje.

Prošnja, vložena po dejanski odstranitvi, šteje za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.“

Nemško pravo

Zakon o pravici do azila

- 11 Člen 29(1), točka 5, Asylgesetz (zakon o azilu) (BGBl. 2008 I, str. 1798), v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa:

„Prošnja za azil ni dopustna, če:

5. v primeru naknadne prošnje v smislu člena 71 ali druge prošnje v smislu člena 71a ni treba nadaljevati azilnega postopka.“

- 12 Člen 71 tega zakona, naslovljen „Naknadna prošnja“, v odstavku 1 določa:

„Če tujec po umiku ali dokončni zavrnitvi predhodne prošnje za azil ponovno vloži prošnjo za azil (naknadna prošnja), se azilni postopek nadaljuje samo, če so izpolnjeni pogoji iz člena 51, od (1)

do (3), *Verwaltungsverfahrensgesetz* [(zakon o upravnem postopku) (BGBl. 2013 I, str. 102)]; za presojo je pristojen Bundesamt [für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce, Nemčija)]. [...]“

Zakon o upravnem postopku

- 13 Člen 51 zakona o upravnem postopku v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, naslovljen „Revizija postopka“, v odstavku 1 določa:

„Organ lahko na zahtevo zadevne stranke odloči, da se dokončni upravni akt razveljavi ali spremeni, če

1. se je dejansko ali pravno stanje, na katerem temelji upravni akt, po njegovem sprejetju spremenilo v korist stranke;
2. obstajajo novi dokazi, ki bi pripeljali do odločbe, ugodnejše za zadevno stranko;

[...]“

Zakon o prebivanju tujcev

- 14 Člen 60 *Aufenthaltsgesetz* (zakon o prebivanju tujcev) (BGBl. 2008 I, str. 162), v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: zakon o prebivanju tujcev), naslovljen „Prepoved odstranitve“, v odstavkih 2, 3, 5 in 7 določa:

„2. Tujec ne sme biti odstranjen v državo, v kateri obstaja dejanska nevarnost, da bo podvržen mučenju ali nehumanemu oziroma poniževalnemu ravnanju ali kaznovanju.

3. Tujec ne sme biti odstranjen v državo, če ga ta preganja zaradi kaznivega dejanja in obstaja nevarnost, da bo izrečena ali izvršena smrtna kazen. [...]“

[...]

5. Tujec ne sme biti odstranjen, če iz uporabe [Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu,] izhaja, da odstranitev ni dopustna.

[...]

7. Tujec ne sme biti odstranjen v drugo državo, če tam obstaja resna in dejanska grožnja za njegovo telo, življenje ali svobodo. Tujec ne sme biti odstranjen v drugo državo, če je tam kot civilist izpostavljen resni individualni grožnji za telo ali življenje v situacijah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada. V odredbah na podlagi člena 60a(1), prvi stavek, je treba upoštevati tveganja iz prvega ali drugega stavka, ki jim je na splošno izpostavljeno prebivalstvo ali skupina prebivalstva, ki ji tuj državljan pripada.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 15 Tožeče stranke v postopku v glavni stvari so libanonski državljani. J. B. je v Zvezno republiko Nemčijo vstopil sredi novembra 2000 in 29. novembra 2000 vložil prošnjo za azil. Pristojni urad je 13. decembra 2000 to prošnjo zavrnil kot očitno neutemeljeno in ugotovil, da ni razloga, ki bi prepovedoval njegovo odstranitev. J. B. je bil 13. avgusta 2001 odstranjen v Libanon.
- 16 Tožeče stranke iz postopka v glavni stvari so marca 2010 vstopile v Nemčijo in 29. marca 2010 vložile prošnje za azil. Pristojni urad je z odločbo z dne 18. maja 2010 zavrnil prošnji S. B. in F. B., pri čemer je ugotovil, da pogoji za priznanje statusa begunca niso izpolnjeni in da ni razloga, ki bi prepovedoval njuno odstranitev. Pristojni urad je z odločbo z dne 4. oktobra 2010 zavrnil prošnjo J. B. za uvedbo novega azilnega postopka. Tožeče stranke iz postopka v glavni stvari so 17. marca 2011 prostovoljno zapustile Nemčijo in se vrnil v Libanon.
- 17 Januarja 2021 so tožeče stranke iz postopka v glavni stvari ponovno vstopile v Nemčijo. 11. februarja 2021 so vložile prošnje za azil, ki so v bistvu temeljile na dejstvu, da njihov položaj v Libanonu ni varen. Pristojni urad je z odločbo z dne 11. avgusta 2021 te prošnje razglasil za nedopustne. Ta urad je zavrnil tudi predloga za spremembo odločb iz prejšnje točke, tožecim strankam iz postopka v glavni stvari odredil, naj zapustijo nemško ozemlje, sicer bodo odstranjene v Libanon, in izrekel 30-mesečno prepoved vstopa in prebivanja od datuma te odstranitve.
- 18 Tožeče stranke iz postopka v glavni stvari so 18. avgusta 2021 zoper to odločbo vložile tožbo, v kateri so navedle, da so v Libanonu preživele več kot deset let in da so se razmere v tej državi po njihovi vrnitvi spremenile.
- 19 V zvezi s tem predložitveno sodišče opozarja, da tožeče stranke iz postopka v glavni stvari do zdaj niso predložile novih dejstev ali dokazov, ki bi upravičevali uvedbo drugega azilnega postopka.
- 20 Tožena stranka iz postopka v glavni stvari meni, da je treba prošnje za azil z dne 11. februarja 2021 opredeliti kot „naknadne prošnje“, zlasti glede na člen 2(q) in člen 33(2)(d) Direktive 2013/32. Vrnitev v državo izvora naj ne bi zadostovala za ugotovitev obstoja novega elementa ali ugotovitve v smislu zadnje določbe.
- 21 Predložitveno sodišče je odredilo odložilni učinek tožbe tožečih strank iz postopka v glavni stvari v zvezi z odredbo o zapustitvi nemškega ozemlja, navedeno v odločbi z dne 11. avgusta 2021.
- 22 V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
  - „1. Ali je treba člen 33(2)(d) Direktive [2013/32] razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, v skladu s katero se nadaljnja prošnja za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustna, ne glede na to, ali se je zadevni prosilec po zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito in pred vložitvijo nadaljnje prošnje za mednarodno zaščito vrnil v izvorno državo?
  2. Ali je pri odgovoru na prvo vprašanje pomembno, ali je bil zadevni prosilec v izvorno državo odstranjen ali pa se je tja vrnil prostovoljno?

3. Ali je treba člen 33(2)(d) Direktive [2013/32] razlagati tako, da nasprotuje temu, da država članica nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustno, če v odločbi o prejšnji prošnji ni bilo odločeno o priznanju statusa subsidiarne zaščite, preučene pa so bile prepovedi odstranitve in je ta preučitev vsebinsko primerljiva s preučitvijo priznanja statusa subsidiarne zaščite?
4. Ali je preučitev prepovedi odstranitve primerljiva s preučitvijo priznanja statusa subsidiarne zaščite, če je treba pri preučitvi prepovedi odstranitve kumulativno preučiti, ali zadevnemu prosilcu v državi, v katero naj bi bil odstranjen, grozi
  - (a) dejanska nevarnost mučenja ali nehumanega ali poniževalnega ravnanja ali kaznovanja;
  - (b) smrtna kazen ali usmrtitev;
  - (c) kršitev Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin[, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu], ali
  - (d) resna in dejanska grožnja za telo, življenje ali svobodooziroma če
  - (e) je kot civilist izpostavljen resni individualni grožnji za telo ali življenje v situacijah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in drugo vprašanje

- 23 Predložitveno sodišče s prvim in drugim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, prvič, ali je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 razlagati tako, da nasprotuje temu, da se naknadna prošnja za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustna, ne glede na to, da se je prosilec vrnil v izvorno državo, potem ko je bila njegova prošnja za mednarodno zaščito zavržena in preden je vložil to naknadno prošnjo za mednarodno zaščito, in drugič, ali je v zvezi s tem pomembna okoliščina, da je bil ta prosilec odstranjen ali se je prostovoljno vrnil v to državo.
- 24 Spomniti je treba, da so v skladu s sodno prakso Sodišča v členu 33(2) Direktive 2013/32 izčrpno naštetih položaji, v katerih lahko države članice prošnjo za mednarodno zaščito štejejo za nedopustno (sodba z dne 19. marca 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompá)*, C-564/18, EU:C:2020:218, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 25 Med temi položaji je položaj, določen v tem členu 33(2)(d), v katerem je zadevna prošnja naknadna prošnja, ki ne vsebuje novih elementov ali ugotovitev v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive 2011/95.
- 26 Pojem „naknadna prošnja“ je v členu 2(q) Direktive 2013/32 opredeljen kot nadaljnja prošnja za mednarodno zaščito, podana po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo.
- 27 Ta opredelitev tako povzema pojma „prošnja za mednarodno zaščito“ in „dokončna odločba“, ki sta prav tako opredeljena členu 2 te direktive, in sicer v točki (b) oziroma točki (e) tega člena (sodba z dne 22. septembra 2022, *Bundesrepublik Deutschland (Prošnja za azil, ki jo je Danska zavrnila)*, C-497/21, EU:C:2022:721, točka 41).

- 28 Na prvem mestu, pojem „prošnja za mednarodno zaščito“ ali „prošnja“ je v členu 2(b) navedene direktive opredeljen kot prošnja državljan tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito, vložena v državi članici, ki jo je mogoče razumeti tako, da se z njo želi pridobiti status begunca ali subsidiarne zaščite v smislu Direktive 2011/95.
- 29 Glede na informacije iz predložitvene odločbe so tožeče stranke iz postopka v glavni stvari večkrat vložile prošnje v zvezi s tem.
- 30 Na drugem mestu, pojem „dokončna odločba“ je v členu 2(e) Direktive 2013/32 opredeljen kot odločba o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali subsidiarne zaščite na podlagi Direktive 2011/95, zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V Direktive 2013/32.
- 31 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je pristojni nacionalni organ tako dokončno odločbo sprejel glede vseh tožečih strank iz postopka v glavni stvari.
- 32 Poleg tega je treba ugotoviti, da začasna vrnitev prosilca za azil v njegovo izvorno državo po zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito ne vpliva na opredelitev nove prošnje za azil kot „naknadne prošnje“ v smislu člena 2(q) Direktive 2013/32.
- 33 V členu 33(2)(d) in členu 2(q) te direktive namreč taka vrnitev ni omenjena kot upošteveno merilo za ugotovitev, ali nova prošnja za mednarodno zaščito pomeni naknadno prošnjo, in jo je kot tako mogoče zavreči kot nedopustno.
- 34 Če so se pojavili novi elementi ali ugotovitve v smislu člena 33(2)(d) ter člena 40(2) in (3) Direktive 2013/32, ki se nanašajo na prošnjo za mednarodno zaščito, ali če je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve, je treba sicer opraviti novo vsebinsko preučitev. V tem smislu lahko dejstvo, da je ta prosilec pred vložitvijo te naknadne prošnje prebival v svoji izvorni državi, vpliva na oceno nevarnosti, ki jo je treba opraviti, in torej na odločitev o priznanju mednarodne zaščite, na primer, če je bil navedeni prosilec tam izpostavljen tveganju preganjanja. Vendar zgolj okoliščina vrnitve v izvorno državo sama po sebi ne pomeni nujno obstoja „novega elementa ali ugotovitve“ v smislu teh določb.
- 35 Ob navedenem predložitveno sodišče v predlogu za sprejetje predhodne odločbe pojasnjuje, da sta prvo in drugo vprašanje postavljeni zaradi ugotovitev, navedenih v točki 34 in naslednjih sklepnih predlogov generalnega pravobranilca H. Saugmandsgaarda Øeja v zadevi L. R. (Prošnja za azil, ki jo je Norveška zavrnila) (C-8/20, EU:C:2021:221), v skladu s katerimi je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 v povezavi s členom 2(q) te direktive razlagati tako, da prošnje za mednarodno zaščito ni mogoče kot „naknadno prošnjo“ razglasiti za nedopustno, če je bil prosilec, preden jo je vložil, odstranjen v izvorno državo. Predložitveno sodišče prav tako ugotavlja, da se Sodišče v svoji sodbi z dne 20. maja 2021, L. R., (Prošnja za azil, ki jo je Norveška zavrnila) (C-8/20, EU:C:2021:221), do teh ugotovitev ni opredelilo.
- 36 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so navedene ugotovitve temeljile predvsem na členu 19(3), drugi pododstavek, Uredbe Dublin III, kot je razvidno zlasti iz točk 38 in 47 teh sklepnih predlogov. V skladu s to določbo je treba vsako prošnjo, ki jo prosilec vloži po dejanski odstranitvi, šteti za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.

- 37 Vprašanje, ali je treba prošnjo za azil šteti za „novo prošnjo“ v smislu Uredbe Dublin III, pa je treba razlikovati od vprašanja, ali je treba to prošnjo opredeliti kot „naknadno prošnjo“ v smislu člena 2(q) in člena 33(2)(d) Direktive 2013/32. V primeru ponovnega vstopa prosilca na ozemlje Evropske unije je namreč obseg opredelitve prošnje kot „nove prošnje“ v smislu člena 19(3), drugi pododstavek, te uredbe v okviru navedene uredbe omejen na postopek določitve države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki je določen z isto uredbo.
- 38 Poleg tega, če bi se štelo – ne glede na obstoj novih elementov ali ugotovitev v zvezi s potrebo po zaščiti – da vrnitev prosilca v izvorno državo med njegovo prvo in njegovo novo prošnjo za mednarodno zaščito sistematično zahteva vsebinsko obravnavanje njegove naknadne prošnje, bi to pomenilo, da se doda poseben razlog, ki izključuje, da se v takem primeru sprejme odločba o nedopustnosti, saj člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 nalaga vsebinsko obravnavo le, če obstajajo novi elementi ali ugotovitve, to je za vsak primer posebej.
- 39 Poleg tega, ker začasna vrnitev prosilca za mednarodno zaščito v njegovo izvorno državo ne vpliva na razlago in uporabo člena 33(2)(d) Direktive 2013/32, okoliščina, da je ta prosilec prostovoljno zapustil ozemlje zadevne države članice ali da je bil odstranjen, v zvezi s tem nujno prav tako ni upoštevna.
- 40 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba na prvo in drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se naknadna prošnja za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustna ne glede na to, ali se je, na eni strani, prosilec vrnil v izvorno državo, potem ko je bila njegova prošnja za mednarodno zaščito zavržena in preden je vložil to naknadno prošnjo za mednarodno zaščito, in ali je bila, na drugi strani, taka vrnitev prostovoljna ali prisilna.

Tretje in četrto vprašanje

- 41 Predložitveno sodišče s tretjim in četrtem vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 razlagati tako, da nasprotuje temu, da država članica naknadno prošnjo za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustno, kadar se odločba o predhodni prošnji ni nanašala na priznanje statusa subsidiarne zaščite, temveč je bila sprejeta po preučitvi obstoja razlogov, ki prepovedujejo odstranitev, pri čemer ta preučitev v bistvu ustreza preučitvi, opravljeni za priznanje tega statusa. Če je odgovor nikalen, želi to sodišče izvedeti, ali je mogoče ti preučitvi šteti za primerljivi.
- 42 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je treba ti vprašanji analizirati ob upoštevanju dejstva, da je nemški zakonodajalec samostojen status subsidiarne zaščite vzpostavil šele od 1. decembra 2013. Nacionalni organ, pristojen za odločanje o azilu, je pred tem datumom, kadar so bili izpolnjeni pogoji iz člena 15 Direktive 2004/83, ugotovil obstoj razlogov, ki prepovedujejo odstranitev na podlagi člena 60(2) in (3) ter (7), drugi stavek, zakona o prebivanju tujcev. S pridržkom preučitve razlogov za izključitev na podlagi člena 17 Direktive 2004/83 je taka ugotovitev nato privedla do priznanja pravic, ki so bile na področju pravice do prebivanja priznane upravičencem do subsidiarne zaščite. Ker je ta organ v zvezi s tem uporabil isto „merilo obravnave“, kot se zahteva v členih 15 in 18 Direktive 2004/83, da bi preveril, ali je treba priznati subsidiarno zaščito, je iz tega izhajalo, da so bile posledice odločbe o zavrnitvi izreka prepovedi odstranitve in posledice odločbe o zavrnitvi priznanja statusa subsidiarne zaščite enake.

- 43 V zvezi s tem je treba na prvem mestu poudariti, da je preučitev obstoja razlogov, ki prepovedujejo odstranitev na podlagi člena 60(2) in (3) ter (7), drugi stavek, zakona o prebivanju tujcev, kot jo je opisalo predložitveno sodišče, z vsebinskega vidika očitno primerljiva s preučitvijo iz člena 15 Direktive 2004/83 in prosilcem zagotavlja enakovredno raven zaščite.
- 44 Vendar je treba na drugem mestu ugotoviti, da člen 60(7), drugi stavek, zakona o prebivanju tujcev ne vsebuje izrecne navedbe merila obstoja grožnje „zaradi samovoljnega nasilja“ iz člena 15(c) Direktive 2004/83. Ob navedenem je iz pojasnil predložitvenega sodišča razvidno, da je treba to nacionalno določbo razlagati ob upoštevanju tega člena 15(c), ki je bil z navedeno določbo izrecno prenesen v nemški pravni red. Natančneje, v skladu s sodbo Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) z dne 24. junija 2008 je treba ta člen 60(7), drugi stavek, razumeti tako, da vključuje to merilo. V skladu z nemško sodno in upravno prakso je treba pri razlagi razloga, ki prepoveduje odstranitev, iz navedenega člena 60(7), drugi stavek, upoštevati vsa merila iz navedenega člena 15(c).
- 45 Kot je v bistvu razvidno iz točk od 25 do 27 in 30 te sodbe, se pojem „naknadna prošnja“ v smislu člena 33(2)(d) Direktive 2013/32 nanaša na obstoj predhodne dokončne odločbe, s katero je med drugim ugotovljeno, ali ima prosilec pravico do priznanja statusa subsidiarne zaščite.
- 46 Čeprav se v obravnavanem primeru odločbe o prejšnjih prošnjah tožečih strank iz postopka v glavni stvari niso nanašale na priznanje statusa subsidiarne zaščite, pa so bile sprejete po preučitvi obstoja razlogov, ki prepovedujejo odstranitev v skladu s členom 60(2) in (3) ter (7), drugi stavek, zakona o prebivanju tujcev, ki je glede na pojasnila predložitvenega sodišča vsebinsko primerljiva s preučitvijo, opravljeno za priznanje tega statusa.
- 47 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba na tretje in četrto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 33(2)(d) Direktive 2013/32 razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da država članica naknadno prošnjo za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustno, kadar se odločba o predhodni prošnji ni nanašala na priznanje statusa subsidiarne zaščite, temveč je bila sprejeta po preučitvi obstoja razlogov, ki prepovedujejo odstranitev, pri čemer je ta preučitev vsebinsko primerljiva s preučitvijo, opravljeno za priznanje tega statusa.

Stroški

- 48 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

- 1. Člen 33(2)(d) Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60)**

je treba razlagati tako, da

ne nasprotuje temu, da se naknadna prošnja za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustna ne glede na to, ali se je, na eni strani, prosilec vrnil v izvorno državo, potem ko je bila njegova prošnja za mednarodno zaščito zavržena in preden je vložil to

naknadno prošnjo za mednarodno zaščito, in ali je bila, na drugi strani, taka vrnitev prostovoljna ali prisilna.

2. Člen 33(2)(d) Direktive 2013/32

je treba razlagati tako, da

ne nasprotuje temu, da država članica naknadno prošnjo za mednarodno zaščito zavrže kot nedopustno, kadar se odločba o predhodni prošnji ni nanašala na priznanje statusa subsidiarne zaščite, temveč je bila sprejeta po preučitvi obstoja razlogov, ki prepovedujejo odstranitev, pri čemer je ta preučitev vsebinsko primerljiva s preučitvijo, opravljeno za priznanje tega statusa.

Podpisi